

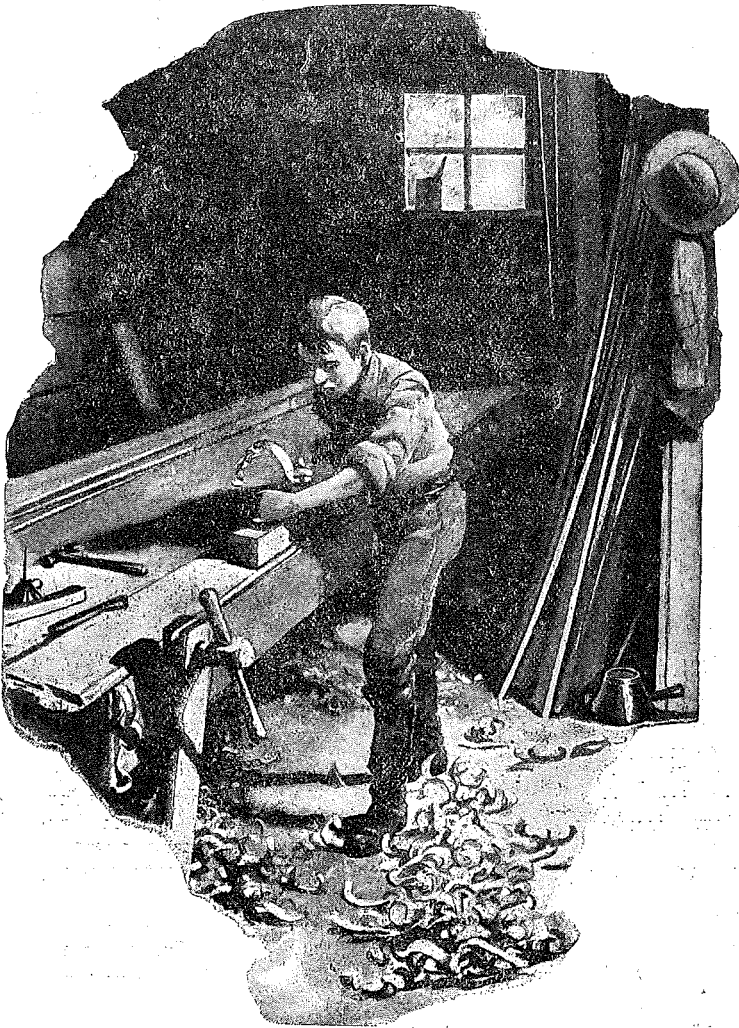
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

4de oktober 1896.

22de aarg.

German Brede paa snedkerwerkstedet.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditjonen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsstolen.

Tredje aargang.

38. Uge.

Aftenbøn.

ABC-klassen: Nu lukker sig mit øie; O Fader i det høie, I varetegt mig tag! Fra synd, fra sorg, fra fare Din engel mig bevare, Som ledet har min fod idag! Amen.

Katekismus-klassen: Aftenbøn i katekismen.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Salme 4, 9: I fred vil jeg baade lægge mig ned og sove ind; thi du, Herre, lader mig bo for mig selv i tryghed.

V i n k.

— Sir Gordon, den engelske guvernør over Witløerne sagde i en tale, han holdt 1879: „Jeg har aldrig været inde i et Witlø-hus — og jeg har besøgt hundreder af dem — hvor jeg ikke har fundet husandagt.“ Det kan siges om et folk, der for saa aar siden var menneskeedere. Tænk, om det kunde siges om det amerikanske folk!

— Maree, en af de første ombendte paa Sydhavssøerne, blev længe forfulgt af sine egne slægtninger. En aften fandt hans forfølgere ham og nogle saa andre mennesker samlede til bøn. Veligheden til at udføre deres mordplan var god. Men som holdt tilbage af en uhyrlig haand blev de staaende at lytte til Marees bøn. Biføngelser var forunderlig. De grebes saa af hans inderlige bøn til Gud om beskyttelse, at de lagde fra sig sine vaaben, gif ind i hytten og fortalte i hvilken hensigt de var komne, hvorledes bønner havde stanset dem, og at de nu kom for at love ham albrig mere at gjøre ham noget ondt. Et løfte som de ogsaa holdt.

— Til nogle, som ingen andagt holdt i sine hjem og som undskyldte sig med, at man jo kunde bede i tankerne uden at bruge lydige ord, sagde dr. Schurf: Det er imod den Herres Kristi bud; thi han har sagt: „Naar I beder, da siger Lut. 11, 2.“

— Langt oppe i Setersdalen boede en liden gut, som hed Nasmund; han og hans fire smaa søstrende havde tidlig af sine forældre lært at bede, og de var i det hele lydige og snille børn. En aften sagde Nasmunds far: „Ja, nu er det vel paatide, at vi lægger os; men tag du, Nasmund, først salmebogen og læs aftenbønnen for idag.“ Nasmund tog bogen og satte sig borte i skorstenen, mens alle de andre samlede sig rundt bordet. Han begyndte at læse og havde netop sagt: „Jeg takker dig, Herre, at du idag har bevaret mig fra alt ondt og alle ulykker“; da, uden selv at vide hvorfor, reiste han sig, satte sig hen paa bænken ved siden af sine smaa søstrende og vilde fortsætte læsningen. Men først end han kunde saa et ord frem, hørte de et brag, og en stor sten faldt ned fra murpiben netop der, hvor Nasmund havde siddet. Ingen tvilede om, at han vilde bleven dræbt, om den havde rammet ham, og det var med lov og pris til Herren, at de den aften lagde sig til ro.

— Professor Luthardt i Leipzig fortæller følgende: I aaret 1848 besøgte jeg mine forældre i Nürnberg. Jeg dette søbeværelse med min bror. Om natten vaagne de jeg; thi jeg syntes at høre noget kniike ved siden af mig. „Det maa vel være en mus“, tænkte jeg; men jeg blev greben af en uforklarlig angst, som drev mig op af sengen. Jeg springer altsaa frem paa gulvet, og — samme øieblik falder med stort brag et stykke af loftet ned paa min seng, lige paa min hovedpude. Det hele forløb hurtigere end jeg kan fortælle det. Da jeg om morgenen traadte ind i stuen, blev jeg modtaget af min mor, som imidlertid havde været oppe paa søbeværelset og set, hvad der havde tilbragt sig. „Barn, barn“, udbrød hun bevaaget, „hvor nær har du dog været døden!“ Ja det havde jeg ganske vist været. Sofstykket var tykt og af stort omfang; det veiede sikkert 100 pund og vilde saaledes urvilksomt have knust mit hoved. I tagrenden, som i lang tid havde manglet det nødvendige afløb havde der samlet sig en del regnvand, der var sivet gennem og havde øbbød og løst hint lofstykke. Man havde imidlertid ikke merket det, før denne begivenhed fandt sted. Men hvorledes gif det til, at den sagte knirken kunde vække et menneske, der sov saa fast? Hvorledes gif det til, at han, saa snart han vaagne, anede faren og sprang ud, mens broderen, der laa i nærheden, men uden al fare, sov rolig videre? Troen løser denne gaade; thi den kender ham, om hvem vi synger:

„Vær lobet du, som evig vaager,
Mens verden slumrer under dig.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

38. Lesson.

EVENING PRAYER.

ABC Class: Now I lay me down to sleep, I pray the Lord my soul to keep. If I should die before I wake, I pray the Lord my soul to take.

Catechism Class: Evening Prayer in the Catechism.

Explanation Class: Same as above, and Ps. 4, 8: I will lay me down in peace, and sleep; for thou, Lord, only makest me dwell in safety.

SUGGESTIONS.

— "Not long since," says a well-known author, "on board a man-of-war was a young midshipman who was in the habit of kneeling daily at his berth. This was such an unusual practice that the other middies resolved to put it down; so they watched him, and the moment he knelt, he encountered a volley of caps and shoes. This was repeated again and again, but still the midshipman persevered and said his prayers. The commander heard of it, and, summoning the young man before him, bade the persecuted midshipman state his grievance. The lad replied that he had no charge to bring. The commander said that he knew there was good cause of complaint, and cautioned the other midshipmen against repeating the annoyance. That night, instead of the usual volley, the kneeling midshipman heard footsteps approaching, and to his surprise a young companion bent at his side. Shortly afterwards came another, till fourteen were found yielding to the influence of his noble example."

— The aged Count Nordstern was a staunch upholder of truth and justice. For this reason some evil doers conceived such a hatred against him, that they hired an assassin to go and murder him in the night. The count had no idea of what was in store for him. In the evening he was visited by his grand-daughter, whom he treated to apples and nuts. After she was gone, he retired, commended himself to the keeping of God and fell asleep. At midnight the murderer, who had already gained admission to the palace, walked stealthily into the chamber. He raised his dagger and approached the bed, but suddenly a report broke the stillness of the chamber with sufficient noise to arouse the count. He jumped up, saw the assassin, took a pistol down from the wall and aimed it at him. The man became frightened, dropped his dagger, and prayed for mercy. He had to surrender himself as a prisoner and reveal the identity of the other plot-

ters. The count looked to see what had caused the loud report, and behold—it was a nutshell, which one of the children had dropped on the floor, and on which the murderer had stepped. "Merciful God," cried the count, "a nutshell has, then, under your guidance saved my life, put to naught a wicked plot, and delivered the evil-doers into the hands of justice."

— On the 30th of March, 1588, three trumpeters kept the night watch on the tower at Brandendurg. About two o'clock one of them hailed the approaching day by playing the hymn:

"When in the hour of utmost need
We know not where to look for aid;" etc.

The Holy Ghost must have told him to offer this prayer. Thereupon he laid down to sleep. At four o'clock the tower tumbled down, and the trumpeteer and his companions fell with it to the pavement below. But not one of them broke a bone, none of them felt the slightest pain. They did not know even how they had come down. The angels had carried them on their hands.

— It was the custom of the great spiritual hero, Dr. Martin Luther, to pray with great fervor every evening in his room at the open window. What a blessed example for all who call themselves by his name.

— If thou should never see my face again,
Pray for my soul. More things are wrought by
prayer

Than this world dreams of. Wherefore, let thy
voice

Rise like a fountain for me night and day.
For what are men better than sheep or goats:
That nourish a blind life within the brain,
If, knowing God, they lift not their hands in
prayer

Both for themselves and those who call them
friend?

For so the whole round earth in every way
Bound by gold chains about the feet of God.

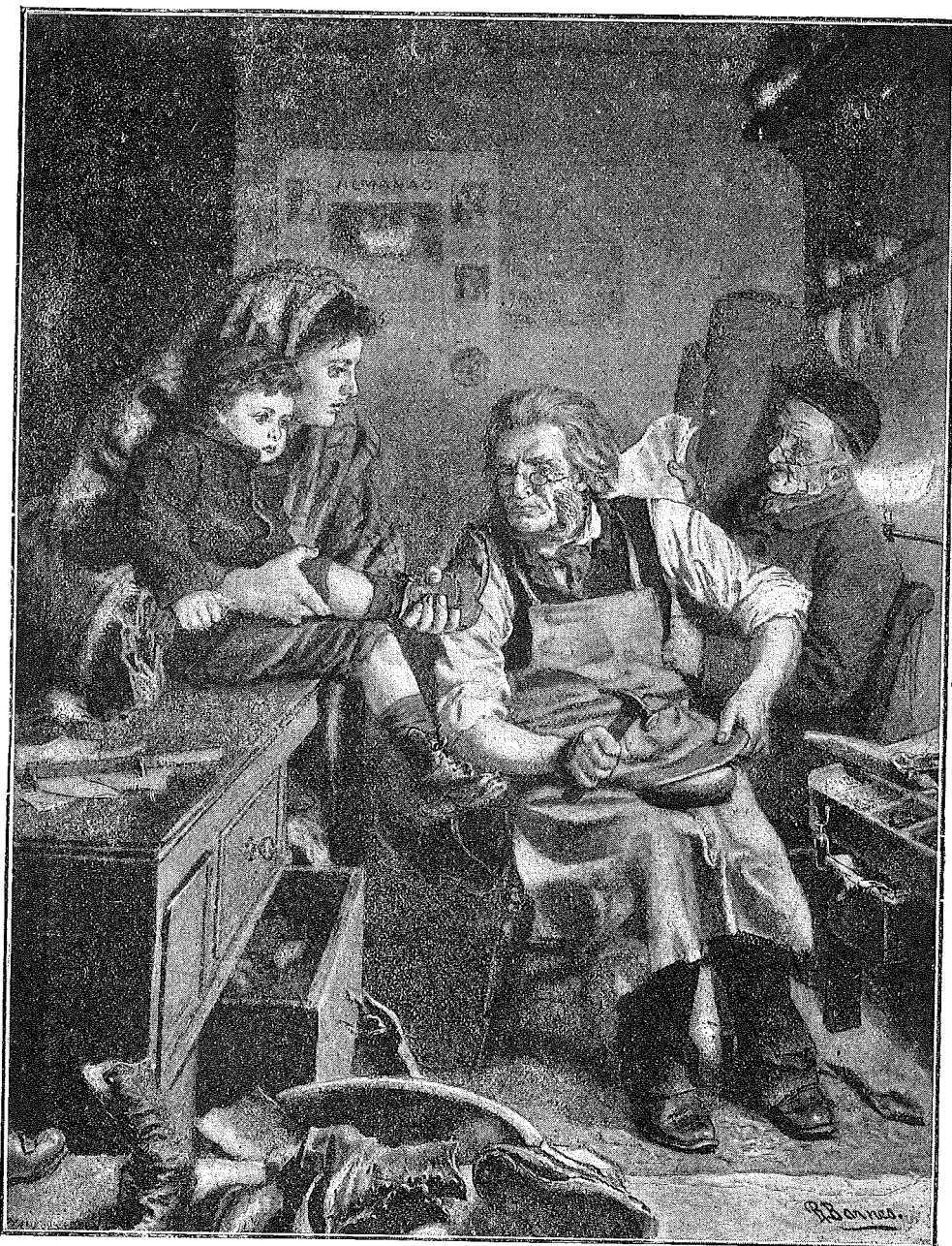
(Tennyson).

— In life we are in the midst of death. Death follows man to his work, eats with him from his dish, and goes to bed with him. Man knows the time of his entrance into this world, but not that of his exit. It behooves us, therefore, to make up our accounts with God every night before falling asleep. This we do by asking him to blot out everything, which is against us, for the sake of our Lord Jesus Christ. Having done this, we can surrender ourselves into his keeping and sleep the sleep of the just.

God morgen!

THE
PUBLISHED
BY
LONDON

Det store Grikken.

En Afrikas søn.

(Fortsættelse.)

Da Antonio en stund senere kom med dem hen til baaden, vilde styrmanden ikke lade gutten komme ombord. Moderen udstødte et jammerkrig, og Kullo styrte mod styrmanden i et raseri, som om han vilde sønderrive ham.

„Vil du påske dig, din hund!“ skreg styrmanden og hævede en aare i beiret for at slaa til ham.

Antonio holdt den ene arm op for at tage imod slaget. Kapteinen fik se, at der var noget paa færde og kom springende hen til baaden.

„Hvad er dette for noget?“ raabte han heftig.

„Styrmanden vil ikke lade gutten følge, skjønt kapteinen har sagt det“, bovede Antonio at sige, „og derfor er negeren bleven sint.“

„Han skal være med befalede kapteinen, og Antonio kunde uhindret løfte barnet ombord. Kullo og Golima sendte ham et taknemmeligt blik.

„Ja, vent bare, din hund“, raabte den forbitrede styrmand mod negeren, „saa skal du nok faa det igjen.“

„Jan“, sagde Antonio til styrmanden, „tænk dig bare i hans sted. Du har jo ogsaa kone og barn. Hvad vilde du gjøre, hvis du var i hans sted?“

Disse simple hjertelige ord fremmanede i sømandens hjæl billeder, som ikke undlod at gjøre sin virkning.

„Du har ret, Antonio“, sagde han efter et stieblikkes taushed, „i grunden er kanske disse sorte alligevel et slags menneskelige væsener, og skulde de, som negter det, have ret, saa maa vi jo huske paa, at ogsaa dyrene er glad i sine unger og vil forsvare dem, naar de er i fare. Jeg skal derfor lade ham være i fred.“

„Jeg synes, det er det mindste, du kan love“, svarte Antonio, „du kunde gjerne tage lidt mere i og love at vise mildhed og menneskelighed mod disse ulykkelige skabninger; thi der er ingen tvil om, at det er mennesker ligesom os.“

Da styrmanden bare kom med et spotende udraab, fortsatte Antonio:

„Du kender presten U r i o. Han taler jo Guds ord til negrene og søger at ombende dem. Hvis de ikke var mennesker, tænker jeg, han lod det være.“

Styrmanden blev alvorlig. Hvad Antonio sagde, havde gjort indtryk paa ham.

„Nu ja — de er kanske lidt af en slags mennesker, men —“

„Hvis du mener det, skulde du være snild mod dem“, sagde Antonio.

„Jeg har slet ingen lyst til at plage dem, hvis det er dette du mener“, svarte styrmanden.

„Disse stakkars to ægtefolk med deres barn har virkelig fyldt mig med medlidenskab“, sagde matrosen lidt senere. „Kan vi ikke lade dem faa plads nærmest lugen, saa vi lettere kan bringe dem ud i frisk luft imellem og stikke lidt mad ned til dem? Vil du ikke være med paa det?“

„Gjerne for mig!“ var svaret.

Baaden var nu naaet hen til skibssiden. Antonio løfste gutten ombord, og forældrene fulgte rolig efter. Styrmanden gjorde ganske, som Antonio havde bedet om, og lod den ulykkelige negerfamilie faa den bedste plads i skibsrummet.

Alt, hvilken fortilselse greb ikke negrene, da de skulde ned i det trange mørke rum. Fem af dem lykkedes det at styrte overbord, hvor de snart blev et bytte for de graadige krokodiller; det var ikke frit for, at mandstabet blev grebet af en gysen ved dette syn. Kapteinen, som netop lagde til skibssiden med den sidste baad, bandede og bar sig og klagede over, at folkene ikke havde påsset godt nok paa; men dermed var nu intet at gjøre, og slaverne var allerede betalte, saa han selv fik bære tabet.

Men fra skibsrummet hørtes skrig og jammer. Kapteinen befalede derfor, at man skulde lægge lugerne over og lette anker. En time senere gled skibet henad bølgerne for fulde seil. Der blæste en friske bris, saa det gik hurtigt udover, og kapteinen saa meget fornøjet ud; negrenes fortilselse gjorde intet indtryk paa ham; han havde gjort gode forretninger; og selv om halvdelen af de „sorte varer“ døde undervejs, vilde han saa god fortjeneste.

Mens han var nede i kahytten, påsede Antonio og styrmanden paa at tage lugerne væk en stund, saa den friske søluft kunde trænge ind i det overfyldte rum, og Antonio

fit bragt baade mad og drikke ned til sine tre sorte bennet. Derpaa lagde han sig til at sove, lykkelig over at have faaet anledning til at gjøre en god gjerning. Styrmændene stod vagt ved den bagerste mast; han vilde lægge lugerne over, naar kapteinen ved midnat kom op paa dækket. Og det lykkedes ham ogsaa at skjule for den umenneskelige slavehandler, at han vilde lindre fangenskabets rædsler for de ullykkelige negre.

5. Under seil.

Den gode vind holdt ved, og kapteinen gned sig fornøiet i hænderne, da han kom paa dækket og saa, hvor langt de var komne.

„Englænderne er altsaa ikke at se paa nogen kant!“ sagde han fornøiet og gav Antonio et lidet slag paa skulderen til tegn paa sin veltilfredshed. „De maa være seilet længere nord. Beholder vi denne vind bare fire og tyve timer til, behøver vi ikke længere at frygte en smule for at komme i deres klør.“

„Ja, vi faar haabe det“, svarte Antonio. „Men skal jeg ikke aabne lugerne lidt for fangerne? Ingen af dem kan slippe ud, og det syntes mig at maatte være til Deres fordel, at de har saa frisk luft som muligt; thi da vil der vel ikke dø saa mange, før vi kommer frem.“

„Du er ikke saa dum endda, Antonio, og det glæder mig, at du tænker paa min fordel. Ja, gjør det, du!“

Antonio skyndte sig at benytte den givne tilladelse, og snart strømmede atter den kjølige natluft ned til de sorte. Derpaa vendte han tilbage til kapteinen.

„Hvis De har lyst til at kjende noget, som river i næsen, saa behøver De bare at gaa bort til lugen, hr. kaptein; det er stærkt ubehageligt, hvor det stinker!“

„Na ja, vi kommer vel til at made hajfisserne lidt denne gang ogsaa“, var kapteinens raa svar. „Jeg ved det af erfaring. Men det gjør ikke saa farlig; der bliver alligevel mange igjen!“

„Hvis jeg tør være saa driftig, vilde jeg gjerne spørge“, sagde Antonio, „om det ikke kunde være et forsøg værdt at gjøre lidt mere for at holde liv i dem.“

„Hvis det havde været en anden end dig, som havde vovet at komme med saadant, vilde det have gaaet ham ilde“, svarte Nordela, „men jeg ved, at du er en brav karl og me-

ner det godt. Du har i grunden ogsaa ret. Hvad synes du, vi skal gjøre?“

„Frisk luft, hr. kaptein, først og fremst; det er den første betingelse for at kunne leve, og saa lidt mere vand og mad.“

„Formodentlig fra kahytbordet“, bemærkede kapteinen i en haanende tone.

„Ikke netop det“, var svaret, „men —“

„Og saa vil du formodentlig, at de skal have krøshaarsmadraser at ligge paa!“

Antonio svarte ikke.

„Hvorfor tier du, din blødhjertede kjerling?“ brummede kapteinen. „Hvad var det, du vilde sige?“

„Jeg vil helst ikke tale mere derom“, svarte matrosen. „Men nu begynder det saa smaat at lysne. Hvilket slag ønsker kapteinen, at vi skal heise?“

„Saa du ikke tør sige din mening! Men jeg lover dig ikke at blive vond, saa du behøver ikke at være bange.“

„Ja, siden kapteinen befaler det, saa kan jeg nok sige min mening. Jeg vilde tage en efter en op paa dækket og vaske deres saar med brændevin.“

„Som du vil da min kloge raadgiver!“

„Det koster lidet og vil være til stor nytte“, vedblev Antonio; „men nu begynder solen at stikke frem i havkanten. Skal vi ikke heise flag?“

Kapteinen satte kikkerten til øiet og saa ud over sjøen.

„Ingen seiler at se paa nogen kant!“ udbrød han glad. „Men det er nu alligevel bedst at være forsigtig. Heis Nordamerikas stjernebanner.“

Om formiddagen lod virkelig slavehandleren den ene neger efter den anden bringe op paa dækket, for at deres saar kunde blive vaskede. Staffars menesker; manges ryg var et eneste stort saar efter pisseflagene, og den skarpe, sterke palmebast havde skaarret dybe blodige saar i deres haanded. Der var ingen lægelystig ombord, og Antonio maatte være doktor, saa godt han kunde. Det var et alt andet end behageligt arbejde; men han søgte sig alligevel lykkelig ved at kunne lindre de staffars meneskers lidelser. Kapteinen lod ham stille med dem, som han vilde; han forstod, at det var til hans fordel. Men især søgte Antonio at gjøre, hvad han kunde for Kullo, og mellem den lille negergut og matrosen opstod der snart et inderligt venkskab. (Forts.)

Skomager Eriksens fadder gave.

(Med billede.)

Skomager Eriksen var buden i selskab til familien paa den anden side af gaden. De skulde have barnedaab derover, og Eriksen skulde være en af fadderne. Bogholder Wit var nemlig gift med hans søsterdatter, og skomageren havde altid været næsten som en fader for hende.

Wits hustru havde nok den fine bryllupspræsent, de havde faaet af Eriksen. Det var en overmaade smuk hængelampe, som nu var deres stues pryde. De havde ogsaa saa smaa haabet paa, at han vilde give deres lille gut en pen fadder gave; thi skomager Eriksen havde god raad, og han var ikke af dem, som var gjerrige.

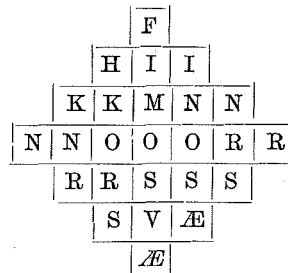
Man havde været i kirken med den lille, og selskabet sad om middagsbordet i Wits hyggelige spisestue. Eriksen var lidt af en taler — han havde endog ovovet at optræde paa politiske møder, men især var han slikt til at holde smaa staaltaler. Han var derfor ogsaa selvstreven til at holde en liden tale for den nydøbte August Wit. Han ønskede, at forældrene maatte have megen glæde af gutten sin — at han maatte blive en livlig og slikt gut, som rigtig kunde slide sko og støvler. Og alt det stotai, han havde brug for, skulde han faa frit hos skomageren, saalænge denne levede. Det skulde være den fadder gave, han vilde give den lille August, og han haabede, at det vilde blive en gave, som baade forældrene og den lille længe kunde glæde sig ved.

Talen vakte megen jubel. Og den værdige skomager fik en hjertelig tak for sin gave. „Ja, vi maa da rigtig haabe, at vor kjære gamle onkel maa leve længe,“ sagde bogholderen idet han reiste sig for at svare paa talen. „Jeg vil haabe, at du maa leve saa længe, at gutten bliver voksen uden at behøve nogen anden skomager. Du kan forstaa, at egennytten nu er med, naar jeg foreslaar et „længe leve skomager Eriksen!“

Og det blev ikke saa par sko den gamle kom til at sy for sin lille ven. Han blev nemlig rigtig en liden vilddas, og at slide sko forstod han som saa andre. Hans moder næsten stammede sig ved saa ofte at benytte

sig af den lovede fadder gave. Men Eriksen var altid lige blid og villig. Han kunde vel i spøg brumme: „Det var da ogsaa svare til unge!“ Men sko manglede aldrig gutten, saalænge den gamle ven levede. Wit havde jo ved daabsmiddagen foreslaaet et „længe leve“ for skomageren, og han kom ogsaa til at leve nok saa længe; han oplevede nemlig at kunne forære August et par mere end almindelig smukke støvler til konfirmationen, men det blev ogsaa de sidste sko, August skulde faa. En maanedes tid senere døde den elskelige gamle efter nogle dages alvorlig lungebetændelse. D. R.

Diamantgaade.

Bogstaverne skal, naar de sættes i rette orden med enslydende vandret og lodret midtlinje, danne navnet paa: 1. Et robdyr 2. En fugl 3. Et stort lydens dyr. 4. En padder. 5. Et trykdyr.

S. Brændesur

Gaadespørgsmaal.

Kan du af bogstaverne a. e. f. j. t. danne navnet paa to forskellige personer fra bibelhistorien?

S. B.

Opløsning paa billedgaade i nr. 38.

Helt og rent er bedste stasen.

